

Список використаних джерел:

1. Права людини і громадянина під час дії воєнного стану.
<http://legalclinic.nlu.edu.ua/2022/05/06/prava-lyudyny-i-gromadyanyna-pid-chas-diyi-voynenogo-stanu/>
2. Вороніна Н.В. Щодо питання забезпечення прав людини в умовах надзвичайного стану. Часопис цивілістики. Випуск 18. 2015. С. 95-98.
3. Дотримання конституційних прав та свобод в умовах воєнного стану.
URL: <https://www.prostir.ua/?news=dotrymannya-konstytutsijnyh-prav-ta-svobod-v-umovah-vojennoho-stanu>.
4. Обушко В.В. Обмеження прав людини і громадянина в умовах введення воєнного стану в Україні. *Міжнародна та національна безпека: теоретичні і прикладні аспекти* : матер. III Міжнар. наук.-практ. конф. (м. Дніпро, 15 бер. 2019 р.). Дніпро : Дніпроп. держ. ун-т внутр. справ, 2019. С.59-60.

АНТРОПОЛОГІЧНІ БАЗОВІ ПОТРЕБИ ЯК ПІДГРУНТЯ ФІЛОСОФІЇ ПРАВ ЛЮДИНИ

ЧЕРЕПАШИНСЬКА-ЖУКОВА Поліна

курсантка 1-го курсу факультету № 1 Криворізького навчально-наукового інституту Донецького державного університету внутрішніх справ,
рядова поліції
науковий керівник:

НІКОЛЕНКО Ксенія

доцентка кафедри соціально-гуманітарних та загальноправових дисциплін факультету № 1 Криворізького навчально-наукового інституту Донецького державного університету внутрішніх справ, кандидат філософських наук

Сучасне законодавство щодо прав людини має мозаїчний характер та містить спробу дати відповідь на вирішення складних питань, що стосуються чисельної кількості напрямів людської діяльності. Взагалі декларації і конвенції стосуються: загального регламентування, заборони на геноцид, військових злочинів і злочини проти людства, недопущення дискримінації, констатації

прав на самовизначення і розвиток, заборона торгівлі людьми та підневільної праці, проблеми друку та вільного обігу інформації, питання соціального забезпечення, проблеми біженців та тимчасового притулку, поводження з злочинцями, проблеми прав дітей та питання любові та сім'ї, конфіденційність приватного життя, права на відмову від військової служби та інші питання гуманітарного права.

Враховуючи такий набір питань та різноманітність пропозицій щодо їх вирішення, назріває необхідність визначення узагальнюючого моменту з точки зору філософії права. Саме формування гармонійного та всебічного підходу, який би усував наявність ідеологічних маніпуляцій є одним з провідних завдань філософії права. У філософській науці існує декілька таких підходів.

Найрозповсюдженішою є концепція «негативного природного права» яка була запроваджена Ернст-Іоахім Лампе, який запропонував проаналізувати антропологічні базові потреби та інтереси, що можуть братись до уваги будь-яким правопорядком для здійснення тривалого впливу на людську поведінку [1].

Серед подібних підходів слід назвати концепцію «мінімуму природного права» де суттєве досягнення в опрацюванні специфіки буття людини належить Гербертові Гарту, який пропонує застосування обмеженого альтруїзму, обмеженої сили волі та обмежених ресурсів з обмеженим розумінням проблеми. Всі закони філософ поділяє не просто за схемою «не роби так, будеш покарний», а вважає, що існують закони за типом «якщо хочеш того-то, роби так-то». Певне «обмеження» особистості має виступити золотою серединою для підтримання балансу та гармонії перед страхом покарання [2].

Ще варто назвати концепцію права як чесності Джона Ролза та розуміння основних благ, на думку філософа, якими прагнуть володіти всі, але люди мають різну мету та завдання. Тому удосконалення природного права, розвиток цієї доктрини і виступає сучасною трансформацією філософсько-правових концепцій минулого [3].

Але, якими б різними ці філософські концепції не були, всі вони в своєму загалі мають на меті відповісти на питання про природу прав людини на основі спільних людських інтересів, підкреслюючи інтегративну функцію філософії права взагалі.

Вінфрід Брюггер, професор Гейдельберзького університету має численну кількість робіт із питань прав людини в тому числі, в своїй роботі «Гідність людини, права людини, основні права» та в подальших дослідженнях, зокрема в статтях періодичних видань пропонує: «Не заперечуючи корисність вище згаданих поглядів на людські потреби і інтереси в дискусіях щодо прав людини в дискусіях щодо прав людини, я хотів би інтегрувати ці філософські погляди, а також історію та сучасний діапазон вимог щодо прав людини. Такий підхід не тільки є всеохоплюючим, тале й таким, що «гуманізує» відповідні аспекти вимог щодо пав людини, звертаючись до них у контексті структури образу людини» [4, с. 139].

В конституції Німеччини закладений «образ людини», В. Брюггер наводить приклади конкретних справ де суд домігся балансу між конкуруючими приватними інтересами та між приватними і публічними інтересами, апелюючи до того, що особа має розуміти формулу балансу, яка є запропонована самим судом.

Формування образу людини, який включає самовизначення, значущість, відповідальність, захист життя, спосіб життя, інтеграцію, невизначеність та релігійну нейтральність, на думку філософа є первинним принципом, який формує та обумовлює права людини. Демонструє шляхи, якими саме здійснюється створення та існування прав людини. Саме образ людини є сенсоутворюючою ознакою при визначенні прав людини.

Список використаних джерел:

1. Lampe E.-J. Grenzen des Rechtspositivismus. Eine rechtsanthropologische Untersuchung (1988).

2. В.Дудченко Концепція права Герберта Харта

<http://app.onua.edu.ua/index.php/app/article/view/796>

3. Д. Роулз. Теорія справедливості. Частина III. Цілі. Розділ 7. Благо як раціональність. <https://gtmarket.ru/library/basis/6642/6649>

4. В.Брюггер. Образ людини в концепції прав людини. *Проблеми філософії права.* – 2003. – Том 1. С. 136-146.
<http://dspace.nbu.gov.ua/bitstream/handle/123456789/8549/31-Brugger.pdf>

ОРГАНІЗАЦІЯ ПРАЦІ НАЙМАНИХ ПРАЦІВНИКІВ У ПЕРІОД ВОЄННОГО СТАНУ

ЧЕРНІЙ Антон

студент 4-го курсу факультету № 2 Криворізького навчально-наукового інституту Донецького державного університету внутрішніх справ
науковий керівник:

УСТИНОВА-БОЙЧЕНКО Ганна

доцентка кафедри цивільного та господарського права
факультету № 2 Криворізького навчально-наукового інституту Донецького державного університету внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, доцент

Розв'язана РФ на території нашої держави війна змусила владу держави змінити розвиток й трудових відносин. Прийняття 15 березня 2022 року Закону «Про організацію трудових відносин в умовах воєнного стану» запровадило обмеження конституційних прав громадян України відповідно до ст.ст. 43,44 Конституції України й змінило регулювання трудових відносин [3].

Кодексом Законів про працю становлено, що нормальною тривалістю робочого дня є 40 годин на тиждень, від так 8 годин у день (при п'ятиденному робочому тижні) [2], але нещодавно прийнятим законом «Про організацію трудових відносин в умовах воєнного стану» встановлюється нове нормування часу, де нормальним робочим часом, у період воєнного стану, вважається 60 годин на тиждень. Для осіб яким законом передбачено скорочена тривалість робочого часу встановлюється норма у 50 годин. Варто сказати, що тривалість щотижневого безперервного відпочинку може бути скорочена до 24 годин.